

ΠΟΙΑ Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΣΚΕΨΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Του Αλέκου Χαραλαμπίδου

Προσωπικό site: www.omas-e.gr

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η συστηματική ανθρώπινη σκέψη, άρχισε με τις θεωρίες των αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων. Αυτοί διατύπωσαν την φυσική φιλοσοφία και σχεδόν όλοι έγραψαν έργο περί φύσεως. Τον όρο φιλοσοφία πρώτος διατύπωσε ο Πυθαγόρας και η φιλοσοφία ιδιαίτερα η φυσική, είναι η στρατηγική σκέψη των ανθρώπων. Δεν θέλουμε να υποτιμήσουμε την φυσική ή τα μαθηματικά, αλλά η φιλοσοφία επιζητεί να απαντήσει στα πανάρχαια ερωτήματα του ανθρώπου. Η θεολογία όταν συνεργάζεται με την φιλοσοφία, συναινεί στο στρατηγικό χαρακτήρα αυτής.

ΤΟ ΑΝΩΛΕΘΡΟ ΤΗΣ ΥΛΗΣ

Μπορεί τα πανάρχαια χρόνια, να μην γνώριζαν την αρχή της αφθαρσίας της ύλης του Λαβουαζιέ, αλλά τα μεγάλα μυαλά παρατήρησαν ότι η ύλη απλώς μπορεί να μεταβάλλει μορφές, αλλά διατηρείται. Έτσι ο πρώιμος Παρμενίδης στο έργο του ΠΕΡΙ ΦΥΣΙΟΣ θα διατυπώσει το ανώλεθρο της ύλης και συνεπώς το συνεπαγόμενο αυτού, ότι είναι αγέννητη.

Όπως αναφέρει ο Σουΐδας στο λεξικό του (11^{ος} αιώνας), ο Ερμής ο τρισμέγιστος θα έζησε το 1700 π.Χ. και θα γίνει ο πρωτεργάτης της φιλοσοφίας. Αν και τα συγγράμματά του σώζονται σε γλώσσα του 2^{ου} περίπου π.Χ. αιώνα, αυτά μάλλον είναι μετάφραση των έργων του που γράφηκαν το 1700 π.Χ. Εδώ θα βρούμε το αείζωο της ύλης.

Θα ακολουθήσει ο Χαλδαίος Μωϋσής, που στην ΓΕΝΕΣΗ αναφέρει ότι στην αρχή κατασκεύασε ο θεός τον ουρανό και την γη, η δε γη ήταν άορατη και ακατασκεύαστη. Δηλαδή από άμορφο ύλη κατασκεύασε ο θεός τον κόσμο. Εδώ δεν έχουμε άρνηση του αειζώου της ύλης, αλλά η ύλη διατηρείται και από άμορφο και αιώνια, ο θεός την μετατρέπει στις ορατές μορφές.

Ακολουθεί ο Ορφείας, ο Όμηρος και ο Ησίοδος και σε αυτούς θα βρούμε ψήγματα του αφθάρτου της ύλης.

Ο Θαλής από όπου άρχισε η φυσική φιλοσοφία, θα διατυπώσει ότι αρχή (προϋπάρχον) είναι το ύδωρ και πάλι θα βρούμε την αρχή διατήρησης της ύλης. Ούτε ο Πυθαγόρας θα το αρνηθεί, αλλά ο πρώιμος Παρμενίδης ήταν υλιστής και θεώρησε την ύλη ανώλεθρο και αγέννητη, δηλαδή έτσι απέκλεισε την ύπαρξη του θεού. Βέβαια στα γεράματά του, όπως αναφέρει ο Πλάτων στο έργο του Παρμενίδης, αυτός θα διατυπώσει την αποφαιτική θεολογία,

δηλαδή έγινε ένθεος. Στην γραμμή του πρώιμου Παρμενίδη θα κινηθεί και ο Επίκουρος, που αρνήθηκε την ύπαρξη θεών.

Ο Σωκράτης και ο Πλάτων που είχαν τις ίδιες ιδέες, θα θεωρήσουν ότι αρχές (προϋπάρχοντα), είναι ο θεός, η ύλη και οι ιδέες και εδώ ο θεός διαμορφώνει αδιαμόρφωτο και προϋπάρχουσα ύλη.

Όμως ο μέγιστος Δημόκριτος θα αναφέρει, μηδέν τε εκ του μη όντος γίνεσθαι, μηδέ εις το μη όν φθείρεσθαι. Έχουν γίνει πολλά λάθη στην ερμηνεία της φράσης αυτής και η σωστή είναι: Και το μηδέν, από μη όν (τίποτε), γίνεται ύλη και δεν φθείρεται στο τίποτε (πληθωρική θεωρία, διαρκής δημιουργία ύλης από το μηδέν). Δεν ο Δημόκριτος ονόμαζε τις άτομες (σώματα μικρά και αόρατα από όπου ξεκινά η ύλη) και μη-δεν το κενό. Έτσι λοιπόν για πρώτη φορά στην ιστορία θα διατυπωθεί από το μηδέν η δημιουργία της ύλης. Αλλά το ότι δεν φθείρεται στο μηδέν, σημαίνει ότι είναι ανώλεθη, άφθαρτη.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΠΟΨΗ

Ο Χριστιανισμός θα διατυπώσει την από το μη όν δημιουργία της ύλης και από τον θεό. Τώρα πλέον ο θεός δημιουργός, προσδίδει στην ύλη τον νόμο της αφθαρσίας και η επιστήμη συμβιβάζεται με την από το μηδέν γένεση.

Διαιρώντας άπειρες φορές ένα κουτί, φθάνομε στην μη ύπαρξη χώρου, στο αδιάστατο κενό. Εκεί και ο θεός. Και με ανθρώπινη λέξη, γεννά τον Λόγο, την λογική που πλέον θα τον διέπει και την επερχόμενη ύλη θα διέπει. Εκπορεύει με άλλη ανθρώπινη λέξη τις άυλες ιδέες που τις συμπλέκει ο Λόγος και σχηματίζει θεωρίες και ο θεός συλλαμβάνει την υπέρτατη θεωρία της δημιουργίας. Στην φαντασία του θεού γεννάται ο χώρος απείρων σημείων και στην φαντασία του ταλαντώνονται αυτά. Έτσι ο πρώην φανταστικός χώρος, μετατρέπεται σε πραγματικό, πλήρη μη ουσίας (μη ύλης αλλά κάτι), την υπερβατική μη ουσία, είδος αιθέρα ελαστικού και συνεχούς. Η ταλάντωση της μη ουσίας αυτής, θα δημιουργήσει μία δεύτερη, το ίδιο και αυτός αιθέρας. Οι δύο μη ουσίες γίνονται κράμα, αλλά η δημιουργία του ίδιου γίνεται από το άπειρο προς το σχετικό κέντρο, όπου δημιουργείται φυσαλίδα (παμφόλυξ). Εντός της φυσαλίδας υπάρχει μόνο υπερβατική και γύρωθεν το κράμα, με μεγάλες πιέσεις προς την επιφάνεια της φυσαλίδας. Οι πιέσεις δημιουργούν νέφος κόκκων ίδιου που αιωρούνται και συγκρούονται εντός της παμφόλυγας, σαν ιδανικό αέριο.

Απειροστικές φυσαλίδες απωσπούνται από την κεντρική και γίνονται αφετηρία δημιουργίας των στοιχειωδών σωματιδίων. Οι κόκκοι ίδιου που συγκρούονται στην επιφάνεια των φυσαλίδων, διαδίδουν διαμήκη πυκνώματα στον αιθέρα κράμα των δύο, την ενωσία και αυτά είναι οι άτομες του Δημόκριτου. Τα σωματίδια πλέον θα διακοσμήσουν τον δημιουργούμενο κόσμο.

ΠΟΙΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Οι ψυχές λοιπόν, θα είναι απειροστικές φυσαλίδες που περιφέρονται γύρω από την κεντρική και διοικούν τα σώματα σε αλληλεπίρροή. Χώρος τους η ενωσία που πάλλεται στις συχνότητες της κεντρικής φυσαλίδας και αυτός είναι και ο χώρος του απροσίτου φωτός.

ΠΟΥ ΠΑΜΕ;

Μέσα στην δίνη της οικονομικής κρίσης που διερχόμαστε, θα αντιπροτείνουμε ότι πιθανόν ο άνθρωπος να γίνει θεός, να δημιουργήσει άλλα σύμπαντα άλλων αλλά καταληπτών διαστάσεων και εκεί να μετοικήσει. Αυτό προϋποθέτει ότι οι τάσεις αυτοκαταστροφής του ανθρώπου θα αντιμετωπισθούν και οι δυνατότητες που του παρουσιάζονται θα αξιοποιηθούν.